

Salgó Blues

JUHÁSZ TIBOR

A könyvtár előtti kis teret három felől határoló épületek lakásaiban sorra felgyulladtak a lámpák, felhúzódtak a redőnyök, és aggódó, kispolgári fejek gyűltek az ablakok négyszögeibe. Egyesek még az erkélyre is kijöttek, alvó csecsemőik álmaért izgulva kapaszkodtak a muskátlikkal teleaggatott korlátokba, de egyikük sem bírt megszólalni. A középkorú feleségek férjeik karjaihoz dörgölözve, szavak nélkül próbálták őket cselekvésre serkenteni, hogy csináljanak már valamit, holnap hétfő, a becsekkolókat nem érdekli, hogy milyen volt az éjszakájuk. A férfiak meg egyik lábukról a másikra álltak, idegesen, de mégis érdeklődve nézték a könyvtár előtti jelenetet. Leginkább asszonyaikra voltak dühösek, mert merev fejtartásaikból arra lehetett következtetni, hogy egyetlen másodpercet sem akarnak elmulasztani a jelenetből. Az állásukat féltő nőkre pedig ebben a feszült helyzetben színházi vadorszóként gondoltak.

A könyvtár előtt egy részeg férfi énekelte a *Kőbánya bluest*. Farmernadrágja felett fehér pólót viselt, ami a köztéri világítások által színezett éjszakában sárgásszürkének látszott. Táncában nem volt semmi különleges, ugyanolyan szédült mozdulatokat használt, mint az őt néző apák bármelyike, mikor kimenőt kap hazulról, és a lehulló családi járom csattanása után a szabadságot szeszes gravitációként kezdi el érzékelni. Néha megfordult maga körül, bizonytalan, de annál merészebb ívben, és a kezében tartott borosüvegből mindig kilötykölt valamennyit. Mégis, valahogy földbe gyökereztetta a férfiak lábait, és kisvártatva már az asszonyok is figyelni kezdtek rá.

Vannak jobb helyek, de nekem megfelel, énekelte mámoros hanghordozással, majd egy sort kihagyva az ég felé tárta karjait, és remegőn,

magasan kiáltotta, hogy *ott találtam asszonyt, ott temetnek el*. Aztán úgy tett, mintha gitározna, üveget tartó kezével pengetett és a szájával imitált szóló csúcspontjánál vadul rázni kezdte képzeletbeli hangszerét. *Elvittek két évre Ózdra katonának*, ordította ismét hiányosan, *jó sorom lett végül, megtettek konyhásnak*. Újra improvizálni kezdett, terpeszbe vágta a lábait, és megdöbbenő stabilitással pengette léggitárján egy gúzsba kötött nemzedék torokhangjait idéző, hiábavaló futamait. *Az üveg után nyúlsz, szép csendesen kinyúlsz*, kiabálta tovább. Szájához emelte a palackot, felsőtestét egészen addig döntötte hátra, mígnem azt lehetett hinni, hogy hídba akar lemenni. A feje kétszer pattant vissza a térkőről, egy darabig még mozgatta erre-arra.

A közönség megdöbbenve figyelte a fekvő alakot. Mindenki feszült lett a hirtelen csöndtől, vártak még valamit, egy riffet, egy versszakot, egy utolsó futamot, ami visszarakja őket a hétköznapjaikba és erőt ad nekik. Ez az alak azonban felemelte és elengedte őket. Hagyta, hogy zuhanjanak, hogy reggel majd ugyanolyan kivert gerinccel keljenek ki az ágyukból és induljanak el, mint ahogyan mindennap szokás.

